

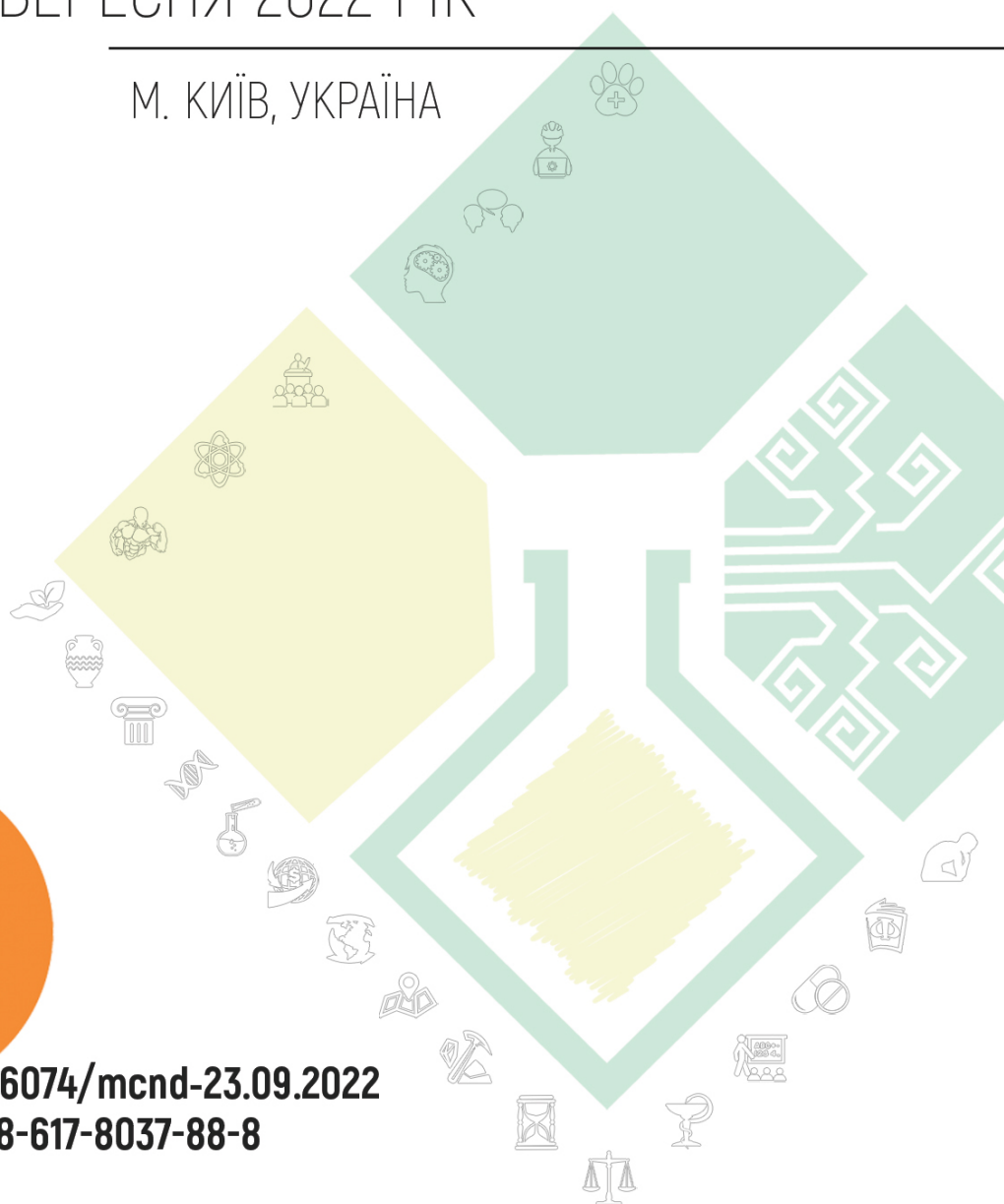
Т РАДИЦІЙНІ ТА ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

I 23 ВЕРЕСНЯ 2022 РІК

М. КИЇВ, УКРАЇНА

DOI 10.36074/mcnd-23.09.2022
ISBN 978-617-8037-88-8

МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Міжнародний Центр Наукових Досліджень

ТРАДИЦІЙНІ ТА ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

| 23 ВЕРЕСНЯ 2022 РІК
м. Київ, Україна

Вінниця, Україна
«Європейська наукова платформа»
2022

УДК 001 (08)
Т 65

<https://doi.org/10.36074/mcnd-23.09.2022>

Організація, від імені якої випущено видання:
ГО «Міжнародний центр наукових досліджень»

Голова оргкомітету: Рабей Н.Р.

Верстка: Білоус Т.В.

Дизайн: Бондаренко І.В.

Матеріали конференції знаходяться у відкритому доступі на умовах ліцензії Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA 4.0).

Т 65 **Традиційні та інноваційні підходи до наукових досліджень:**
матеріали III Міжнародної наукової конференції, м. Київ, 23 вересня, 2022 р. / Міжнародний центр наукових досліджень. — Вінниця: Європейська наукова платформа, 2022. — 178 с.

ISBN 978-617-8037-88-8

DOI 10.36074/mcnd-23.09.2022

Викладено матеріали учасників III Міжнародної спеціалізованої наукової конференції «Традиційні та інноваційні підходи до наукових досліджень», яка відбулася 23 вересня 2022 року у місті Київ.

УДК 001 (08)

ISBN 978-617-8037-88-8

© Колектив учасників конференції, 2022
© ГО «Європейська наукова платформа», 2022
© ГО «Міжнародний центр наукових досліджень», 2022

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Булаткіна Галина Іванівна

ORCID ID: 0000-0003-4091-1768

викладач кафедри мовної підготовки

Національний медичний університет імені О.О. Богомольця, Україна

Модернізація сучасної освіти в Україні в контексті європейських вимог орієнтується на пошуки підходів до розв'язання нових освітньо-виховних завдань, активне впровадження в теорію та практику педагогічних нововведень. В інноваційних освітніх перетвореннях особливо високими є вимоги до рівня теоретичних знань і практичної підготовки викладача вищої школи.

У кінці ХХ століття розпочався якісно новий етап розвитку цивілізації – перехід від постіндустріального до інформаційного суспільства. Стрімкий технологічний розвиток, інтеграційні соціально-економічні процеси зумовили появу низки соціальних проблем глобального характеру. Є всі підстави стверджувати про наявність загальної кризи системи освіти, що охопила практично всі країни світу, в тому числі і Україну. Головною причиною такої кризи є неадекватність змісту освіти, рівня розвитку освітніх систем інформаційному вектору цивілізаційного розвитку.

Існуючі традиційні системи освіти не повністю задовольняють сучасні суспільні вимоги, недостатньо орієнтовані на перспективні потреби суспільного життя, що не дозволяє належно та своєчасно підготувати людину до майбутнього, яке ставить перед людством нові глобальні проблеми. Саме такі проблеми ХХІ сторіччя мають визначати зміст перспективних систем освіти та стратегію їх розвитку.

Викладач як суб'єкт педагогічного процесу є головною діючою особою будь-яких перетворень у системі освіти. Процеси кардинальних перетворень вищу та суспільства потребують від викладача переорієнтації його свідомості на гуманістичні цінності, адекватні характеру творчої (інноваційної) педагогічної діяльності. У зв'язку з цим виявилися протиріччя між традиційним рівнем реалізації діяльності викладача та сучасними потребами вищої школи і суспільства у викладача-новатора.

Інноваційна діяльність у галузі освіти регламентована відповідними нормативними документами: Законом України «Про інноваційну діяльність», Положенням «Про порядок здійснення інноваційної діяльності в системі освіти України».

Інноваційна діяльність в галузі освіти досліджується педагогічною інноватикою – окремою галуззю педагогіки. Над проблемами інноватики працюють сучасні вітчизняні педагоги, вчені (І. Бех, Л. Буркова, І. Дичківська, О. Киричук, О. Козлова, В. Кремень, В. Пінчук, О. Савченко, А. Сологуб, М. Фітцула та ін.).

Попри значну увагу дослідників до проблем інноваційної діяльності обґрунтування теоретичних засад інноватики в галузі освіти триває. Актуальність оволодіння педагогами інноваційною діяльністю зумовлена насамперед модернізацією педагогічною освіти в цілому.

Серед напрямів інноваційного розвитку освіти необхідно виокремити: удосконалення моделі державно-громадського управління освітою; оновлення системи професійної підготовки педагога; якісне оновлення змісту, форм, методів навчання і виховання; розробка на їх основі інноваційних освітніх технологій; інформатизація усіх рівнів освіти, повне забезпечення навчальних закладів

комп'ютерами, розширення доступу до освітніх ресурсів мережі Інтернет; створення умов для розвитку системи безперервної освіти та навчання протягом життя; розширення участі навчальних закладів у міжнародних інтеграційних освітніх проектах тощо. Модернізація педагогічної освіти повинна відбуватися з урахуванням вимог європейської системи стандартів та сертифікації.

Реформування педагогічної освіти слід розглядати в контексті зростання наукового потенціалу викладачів фахових кафедр, запровадження кредитно-модульної системи навчання, створення навчально-методичних комплексів, запровадження інформаційно-комунікативних технологій тощо.

За результатами наукових розвідок українських вчених, сьогодні в освітньому просторі України співіснують і взаємодіють, визначаючи напрями реформування освіти, найбільше визнання отримали такі наукові підходи, що ґрунтуються на особистісно-орієнтованій, культурологічній і компетентнісній освітніх парадигмах.

Зазначимо, що готовність педагога до інноваційної діяльності – це не просто освітня стратегія що декларується, вона є вимогою часу та вираженням світових освітніх тенденцій. Володіння інноваціями є як умовою, так і наслідком інтеграційних процесів, що відбуваються в освіті.

Вивчення точок зору різних авторів щодо сутності поняття "інновація" та «педагогічна інновація» унаочнило низку суперечностей у розумінні їх сутності. Інтегрування наявних підходів у цілісному тлумаченні поняття «інновація» можливе шляхом використання системного підходу. Під педагогічною інновацією ми розуміємо результат інноваційної діяльності (нові цілі, зміст, методи, технології, форми, засоби навчання і виховання, нові способи організації спільної діяльності суб'єктів навчання), що оновлює педагогічну теорію і практику, оптимізуючи досягнення окресленої перед суспільством освітньої мети.

Результати аналізу наукових джерел щодо визначення сутності поняття «інноваційна діяльність» доводять, що більшість авторів погоджуються в одному: первинною функцією інноваційної діяльності є внесення змін у навчально-виховний процес шляхом пошуку, розробки та запровадження педагогічних нововведень, але погляди не співпадають щодо питання про джерела виникнення інноваційної діяльності: креативність і творчий пошук учителя, соціальне замовлення суспільства, експериментальні педагогічні дослідження.

Інноваційна діяльність викладача є системною, спрямованою на реалізацію нововведень на основі використання та запровадження нових наукових ідей, знань, підходів або трансформації відомих результатів наукових досліджень і практичних розробок у новий або вдосконалений продукт. Вона носить комплексний, багатоплановий характер, втілюючи у собі єдність наукових, технологічних, організаційних заходів. Потенціал педагога-інноватора, його внутрішня структура та форми прояву представляють собою складний феномен, комплексне дослідження якого можливе лише за врахування всієї палітри наукових ідей і уявлень. Етимологічно потенціал являє собою сукупність взаємодіючих сил, актуальних або може бути актуалізована за певних умов, укладених в тій чи іншій матеріально-духовній системі, вектор дії яких може бути спрямований як на саму систему, так і ззовні. Основою для формування та розвитку особистісного потенціалу педагога-інноватора є людський потенціал, який ґрунтується на таких базових парадигмах як продуктивність, рівність, сталість, розширення можливостей, співробітництво, справедливість, безпека. Згідно з основними підходами до поняття особистісного потенціалу педагога-інноватора можна розглядати як інтегративну особистісну властивість, що виражається у відношенні (позиції, установки, спрямованості)

людини до світу, а також як систему знань, переконань, на основі яких будується, регулюється діяльність людини, розвинене почуття нового, здатність швидко змінювати прийоми дії відповідно до нових умов діяльності. Такому педагогу характерна властивість індивіда, що визначає міру його можливостей у творчому самоздійсненні і самореалізації та система особистісних здібностей, що дозволяють оптимально змінювати прийоми дій відповідно до нових умов, і знань, умінь, переконань, що визначають результати інноваційної діяльності і спонукають особистість до творчої самореалізації і саморозвитку.

Не викликає сумніву той факт, що творчий потенціал є важливою характеристикою особистості педагога-мовника. Творчість – це діяльність, що породжує щось нове, раніше не відоме, на основі реорганізації наявного досвіду і формування нових комбінацій знань, умінь, продуктів. Сутність та особливості його творчого потенціалу в сфері освіти слід розглядати як динамічну структури особистості, що включає комплекс творчих задатків, які проявляються і розвиваються у педагогічній діяльності.

З розвитком творчого потенціалу особистості тісно пов'язаний розвиток її інноваційного потенціалу. Креативність, безумовно, є необхідною умовою формування професіонала, але в той же час ця якість особистості повинна мати певну спрямованість, пов'язану з професійною діяльністю. Інноваційний потенціал проявляється в опануванні нових ефективних педагогічних технологій, у інноваційному вирішенні педагогічних задач.

Наукові засади формування особистісного потенціалу педагога-інноватора слід розглядати через змістовну характеристику людського потенціалу, розвиток особистісного потенціалу, дослідження особливостей творчого потенціалу та його професійної мобільності.

Творчий потенціал є важливою характеристикою особистості педагога-музиканта. Творчість – це діяльність, що породжує щось нове, раніше не відоме, на основі реорганізації наявного досвіду і формування нових комбінацій знань, умінь, продуктів. Сутність та особливості творчого потенціалу педагога-інноватора в сфері освіти слід розглядати як динамічну структури особистості, що включає комплекс творчих задатків, які проявляються і розвиваються у педагогічній діяльності.

З розвитком творчого потенціалу особистості тісно пов'язаний розвиток її інноваційного потенціалу. Креативність, безумовно, є необхідною умовою формування професіонала, але в той же час ця якість особистості повинна мати певну спрямованість, пов'язану з професійною діяльністю. Інноваційний потенціал проявляється в опануванні нових ефективних педагогічних технологій, у інноваційному вирішенні педагогічних задач.

Список використаних джерел:

1. Бех І.Д. Особистісно зорієнтоване виховання: Науково-метод. посібник. –К.: ІЗМН, 1998. – 204 с.
2. Дичківська І. Інноваційні педагогічні технології. – К.: Академвидав, 2004. – 352с.
3. Фітцула М.М. Педагогіка. – К. : Вища школа. – 2011. – 192с.